իմ աչքիս. ի՞նչ հոյակապ քերթուած այդ *Ո՛վ Լալագէ*ն: Ահա փոքր մաս մը՝

Արդ յիշեցի՞ր դուն այն օրն, ո՛վ Լալագէ,
Ակօսներուն եւ կողերուդ ընդմէջէն,
Այն ծանր ամիսն յղութեանդ,
Կ՚անցնէր ալիքն հողին յորդող ոյժերուն:
Արեգակի արիւնին նուռն էր՝ ծոցիդ
Մէջ հասունցած: Բուներն ի վար ծառերուն
Կը ծորէին շիթ առ շիթ
Հոյզերը՝ նման արցունքի,
Քու համբուրուած մարմինիդ պէս ծանրակիր
Հողն էր թրջուած, էր կպչուն
Քաղցուներով եւ մեղրով:

Անուշաբոյր իր բեռին տակ կը կքէր
Դեղձենին քեզ նըմանակ,
Քու ծիծերուդ նըմանակ
Ողկոյզներն այն լեցուն էին՝ ապագայ
Ծիծաղներով, ցընծութիւնով եւ կայթով…:

Այսպէս կը շարունակուի: Մինչ հողը կ՚ուռի ծնելու երկունքով, մինչ այգիները կը կթուին ու հնձաններուն մէջ կթուած խաղողը արբշիռ կ՚ընէ այգորդը, մինչ ծառերը ծանրաբեռն պտղով՝ իրենց ճիւղերը կ՚երկարեն ամէնուն, այդ հոյակապ ծննդական երկունքին առջեւ՝ մարդը կ՚ուզէ ուռճացնել իրեն հպող ամէն բան ու գերագոյն համբոյրի մը մէջ անէանալ: Ասիկա բնութեան համաստուածութեանը հետ նոյնացում մը չէ՞. չէ՞ հանճարային թռիչք մը դէպի բնութեան ստեղծագործ հանճարը:

Հնութիւնն ալ կ՚ոգեկոչէ ըսի. այսպէս՝ *Վանատուր, Հեթանոսական, Անահիտ, Սադուռնական, Մեռած աստուածներուն, Գինարբուքէն վերջ* և այլն:

Վարուժանի քնարը հարուստ է, այլազան ձեւով եւ խորքով: Գեղեցկութեան եւ տառապանքի բոլոր կարելի աղբիւրներէն կ՚ըմպէ ան *Հեթանոս երգեր*ուն մէջ: Կեանքը